

[Henry Christensen.]

ville være villige til at drøfte en skattereform i forbindelse med den endelige stillingtagen til udskrivningsloven, og at der i denne drøftelse måtte indgå en overvejelse af den økonomiske situation, herunder udsigterne for valutastillingen, indkomst- og prisudviklingen m. v. Men jeg må gentage, at det, som regeringen foreslår, er at fravige skattereformen, ikke for derved at styrke valutastillingen eller for at opnå andre af de ting, som det blev påpeget skulle begrænse købekraften her i samfundet, men af en helt anden grund. Man vil fravige aftalen, fordi regeringen siger: nu vil vi gerne have de penge at bruge. Det er kendsgerningen, det er stillingen, og det må kunne gå op for befolkningen, at det er det, regeringen har sagt til os. Jeg tror, at alle, der deltog i overvejelserne sidste år, vil være enig med mig om, at dette at blive stillet over for en sådan tankegang ligger helt, helt uden for det, vi dengang beskæftigede os med. Derfor kan jeg med megen ret sige, at regeringen her har anlagt et synspunkt, der ikke harmonerer med den linje, vi anlagde dengang, og det må være både berettiget og nødvendigt at sige til, når man har den opfattelse.

Jeg kan også godt underbygge de synspunkter, jeg gjorde gældende i formiddags om, at der er meget grundlag for at tro, at regeringen og regeringspartierne ikke havde den egentlige gode vilje på dette punkt, da vi indgik forliget. Det var i juni måned, vi gennemførte forliget, og da de glade sommerdage var overstået, udtalte socialdemokratiets omsordfører, det ærede medlem hr. Peter Nielsen — jeg beder om tilladelse til et citat — den 10. august til Ekstrabladet:

„Personlig har jeg aldrig troet på, at der blev mulighed for at gennemføre skattelettelser. Hvis regeringspartierne og venstre og de konservative ikke bedømmer situationen til foråret på samme måde, så bliver det vel nødvendigt med et valg.“

Hvad er meningen med det? Hvad er meningen med et sådant forlig? Hvad er meningen med udtrykket: jeg har aldrig nogen sinde troet på, at det kunne gennemføres? Er det en rimelig behandling? Er det en rimelig form for arbejdet mellem

folketingets partier at gøre noget sådant? Jeg kunne også sige en hel del om og citere, hvad den højtærede økonomiminister skrev på samme basis i en kronik i Politiken den 10. september 1962. Jeg skal lade være med at citere, hvad økonomiministeren skrev; det kunne i og for sig være let, men det ligger på samme linje. Det er det, der begrundet vort synspunkt: at regeringen ikke har anlagt en fast holdning, ikke har haft en fast vilje til at sætte alt ind på at respektere den aftale, der på dette punkt var blevet truffet.

Nu går vi så ind i vurderingen af kravene til den aktuelle finanspolitik. Der siger den højtærede finansminister, at hvad angår den bundne opsparing, er der ikke denne gang taget hensyn til f. eks. de gamle, de ældre medborgere, og man har heller ikke fundet anledning til i større eller mindre omfang at undtage dem, der har præsteret en opsparing frivilligt, fordi, siger finansministeren, man har disponeret ud fra, at den bundne opsparing skulle erstatte skattereformen fuldt ud. Hvorfor skulle den nu præcis det? Hvorfor skulle det være præcis sådan, at det skulle være det samme beløb, man skulle have ind? Det er, som om det har været et princip at gennemhulle aftalen, øjensynlig mere på grund af kritik fra andre sider end på grund af realiteter.

Vi har, og det gentager jeg, fra venstre erklæret os villige til at drøfte og realitetsforhandle også forhold i forbindelse hermed, men det er da klart, at vi må have en afklaring af skønnet over de kommende statsfinanser. Her indrømmede finansministeren, at det muligvis kunne være, at indkomsterne var undervurderet. Det må vi søge at få opklaret; det er en ting, der må klares. Jeg opfordrer finansministeren til at give det meget direkte tilsagn ved en forhandling, at i samme omfang der konstateres andre indtægter, behøver man ikke de ekstraindtægter, man vil have gennem den bundne opsparing.

Vi kunne også igen gå stærkt ind på hele diskussionen om udgifterne. Jeg skal nøjes med at konstatere, at udgiftsstigningen fra 1962 til 1963 i dag af finansministeren er erkendt at være på 1.600 mill. kr. Det tal står klart nok, det er let nok at fatte. Den højtærede finansminister gav oplysning om